

POSTANOWIENIE

7 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Roman Trzaskowski

na posiedzeniu niejawnym 7 grudnia 2023 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko S. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
z udziałem interwenienta ubocznego R.B.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 11 kwietnia 2022 r., VII AGa 354/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego 5 400 (pięć tysięcy czterysta) zł z odsetkami wynikającymi z art. 98 §1¹ k.p.c. za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia orzeczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty;**
- 3. oddala wniosek interwenienta ubocznego po stronie pozwanej o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 11 kwietnia 2022 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie, w następstwie apelacji pozwanego, zmienił częściowo wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 14 października 2020 r. w punkcie pierwszym w ten sposób, że oddalił powództwo o zapłatę kwoty 282 626,73 zł wraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od tej kwoty. Przyczyną oddalenia powództwa w tej części była

dokonana przez sąd ocena, że roszczenie w części, w jakiej zostało zgłoszone 8 czerwca 2020 r. w piśmie rozszerzającym powództwo do kwoty 382.626,73 zł, jest przedawnione, gdyż nie doszło do przerwania biegu jego przedawnienia na skutek wniesienia w sprawie pozwu o zapłatę 100.000 zł.

W skardze kasacyjnej, w uzasadnieniu wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, powód wskazał przyczynę kasacyjną określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. i zarzucił, że zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza prawo materialne, tj. art. 123 § 1 pkt 1 w związku z art. 118 k.c. oraz art. 117 § 2 w związku z art. 118 k.c. oraz art. 5 w związku z art. 117 § 1 i 2 k.c. jak również przepisy postępowania, tj. art. 187 § 1 pkt 1-3 w związku z art. 321 § 1 k.p.c. oraz art. 193 § 3 w związku z art. 192 pkt 1 i art. 386 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z art. 398¹ § 1 k.p.c. wynika, że skarga kasacyjna przysługuje co do zasady od prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji, a więc orzeczeń wieńczących dwuinstancyjne postępowanie sądowe, w którym sądy obu instancji dysponują pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. Jednakże zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wtedy, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W zamyśle ustawodawcy skarga kasacyjna stanowi zatem nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa. Wyłączną podstawą oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania są wskazane w niej przyczyny kasacyjne wraz z uzasadnieniem (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jeżeli zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy,

sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16, niepubl.) i w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2015 r., III CSK 198/15, niepubl.; z 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15, niepubl.; z 2 czerwca 2016 r., III CSK 113/16, niepubl.; z 27 października 2016 r., III CSK 217/16, niepubl.; z 29 września 2017 r., V CSK 162/17, niepubl.; z 7 marca 2018 r., I CSK 664/17, niepubl.; z 18 kwietnia 2018 r., II CSK 726/17, niepubl.; z 5 października 2018 r., V CSK 168/18, niepubl.).

Powód nie wykazał, by zaskarżony wyrok był dotknięty tego rodzaju nieprawidłowościami.

Zgodnie z jednolitym stanowiskiem judykatury przerwanie biegu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.c. następuje co do zasady, w granicach żądania pozwu. Jeżeli więc powód dochodzi pozwem części roszczenia, to wniesienie pozwu nie przerywa biegu przedawnienia co do tej części roszczenia, która nie jest objęta pozwem (zob. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 13 lipca 2016 r., III CZP 14/16, OSNC 2017, nr 1, poz. 1; wyroki Sądu Najwyższego 17 kwietnia 2009 r., III CSK 298/08, OSNC-ZD 2009, z. D, poz. 107, z 16 listopada 2010 r., I PK 79/10, M.P.Pr. 2011 r., Nr 5, s. 255-258, z 6 kwietnia 2011 r., I CSK 684/09, niepubl. i z dnia 12 lipca 2022 r., II CSKP 391/22, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z 18 lipca 2023 r., I CSK 4825/22, niepubl.). Zasada ta była wyrażana w judykaturze również przed wejściem w życie kodeksu cywilnego (zob. orzeczenie Sądu Najwyższego z 28 maja 1936 r., C.II. 233/36, PPIA 1936/4, poz. 303, s. 480, uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 8 listopada 1956 r., 1 CO 30/56, OSNCK 1959, nr 3, poz. 61). Przedmiotem żądania pozwu nie były roszczenia odszkodowawcze, tylko roszczenie o bezpodstawne wzbogacenie, powstałe na skutek ponownego wykonania przez powoda robót, które wykonał już na podstawie łączącej strony

umowy podwykonawczej, a wobec których stwierdzono, że były wykonane wadliwe, na skutek okoliczności, za które wedle orzekających w sprawie sądów, odpowiedzialny był pozwany. Stąd też argumentacja oparta na wypowiedziach Sądu Najwyższego dotyczących przerwy biegu przedawnienia w określonych sytuacjach faktycznych, gdy żądaniem pozwu objęte jest roszczenie odszkodowawcze, nie przemawia za oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej. Kwestie przedmiotu żądania zgłoszonego w pozwie (wynika z niego, że powód od początku dochodził jedynie części świadczenia) i piśmie rozszerzającym powództwo oraz skutków tych czynności dla przerwania biegu przedawnienia z uwzględnieniem konkretnych okoliczności niniejszej sprawy były przedmiotem wnikliwej analizy Sądu Apelacyjnego, ujawnione zaś w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku motywy tej oceny nie dostarczają argumentów, że jest ona oczywiście wadliwa i wynika lub też skutkuje oczywistym naruszeniem wskazanych przez skarżącego przepisów. Argumentacja wniosku nie pozwala również przyjąć, że w ustalonych w sprawie okolicznościach faktycznych, uwzględniając przedmiot żądania, zachowania stron oraz przebieg postępowania doszło do oczywistego naruszenia art. 5 k.c. wskutek uwzględnienia przez Sąd podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił, jak w sentencji.

[ał]

(K.L.)

